

מקור המאמר בזהר פרשת ויקהל דף ריח ע"ב - ריש ע"א
מעלות וסגולות הקטרת

בא וראה מה כתוב, (במדבר יז) קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת. מה הטעם? כי יצא הקצף מלפני ה' החל הנגף. שהרי אין שבר לאותו הצד פרט לקטרת, שאין לה דבר חביב לפני הקדוש ברוך הוא כמו קטרת, ועומדת לבטל כשפים ודברים רעים מהבית. ריח ועשן הקטרת שעושים בני אדם, באותו מעשה הוא מבטל, כל שכן הקטרת.

דבר זה גזרה עומדת לפני הקדוש ברוך הוא, שכל מי שמסתכל וקורא בכל יום את מעשה (פרשת) הקטרת, ינצל מכל הדברים הרעים וכשפי העולם, ומכל הפגעים הרעים, ומהרהור רע ומדין רע וממות, ולא יגזק כל אותו יום, שלא יכול הצד האחר לשלט עליו, וצריך שיכון בו.

מעשה הקטרת לפני הקדוש

תא חזי מה כתיב, (במדבר יז) קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת. מאי טעמא. כי יצא הקצף מלפני יי', החל הנגף. דהא לית תבירו ליה הוא סטרא בר קטרת. דלית לך מלה חביבה קמי קדשא בריך הוא, פקטרת. וקיימא לבטלא חרשין, ומלין בישין מביתא. ריחא ועשנא דקטרת דעבדי בני נשא, ביה הוא עובדא איהו מבטל, כל שכן קטרת.

מלה דא גזרה קיימא קמי קדשא בריך הוא, דכל מאן דאסתכל וקרי בכל יומא עובדא (נ"א פרשתא) דקטרת, ישתזיב מכל מלין בישין וחרשין דעלמא. ומכל פגעין בישין, ומהרהורא בישא, ומדינא בישא, וממותנא, ולא יתזק כל ההוא יומא, דלא יכיל סטרא אחרא לשלטא עליה, ואצטריך דיכוין ביה.

אמר רבי שמעון, אי בני נשא הוו ידעי כמה עלאה איהו עובדא דקטרת קמי קדשא

אמר רבי שמעון, אם בני אדם היו יודים כמה הוא עליון

בְּרוּךְ הוּא, הוּוּ נְטִילֵי כָּל מַלְאָה וּמַלְאָה מִצִּיּוֹה, וְהוּוּ סִלְקֵי לֵיה עֵטְרָה עַל רִישֵׁיהוּ, כְּכַתְּרָא דְדַהֲבָא. וּמֵאן דְאֶשְׁתַּדַּל בֵּיה, בְּעֵי לְאַסְתַּכְּלָא בְּעוֹבְדָא דְקַטְרַת, וְאֵי יְכוּיִן בֵּיה בְּכָל יוֹמָא, אֵית לֵיה חוּלְקָא בְּהֵאֵי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי, וְיִסְתַּלַּק מוֹתָנָא מִצִּיּוֹה, וּמֵעֲלָמָא, וְיִשְׁתַּזַּיֵּב מִכָּל דִּינֵין דְהֵאֵי עֲלָמָא, מִסְטְרִין בִּישִׁין, וּמְדִינָא דְגִיּהֲנָם, וּמְדִינָא דְמַלְכוּתוֹ אַחְרָא.

בְּהֵאֵי קַטְרַת כִּד הָוָה סִלְקֵי תִנְנָא בְּעַמּוּדָא, כְּהֵנָּא הָוָה חָמֵי אֲתוּוֹן דְרוּא דְשָׁמָא
 (דף ריט ע"א) **קְדִישָׁא, פְּרִישָׁאן (כ"א פְּרִתִּין) בְּאַוִירָא, וּסְלִקֵי לְעֵילָא בְּהֵאֵי עַמּוּדָא. לְבַתָּר כַּמָּה רְתִיבִין קְדִישִׁין סְחָרִין לֵיה מִכָּל סְטְרִין, עַד דְסִלְקֵי בְּגִהִירוֹ וְחִדּוּה, וְחִדּוּי לְמֵאן דְחִדּוּי, וְקָשֶׁר קְשָׁרִין לְעֵילָא וְתַתָּא לְיַחְדָּא כְּלָא, וְהָא אוֹקִימְנָא. וְדָא מְכַפֵּר עַל יֵצֵר הָרַע, וְעַל עֲבוּדָה זָרָה, דְאֵיהוּ סְטְרָא אַחְרָא. וְהָא אוֹקִימוּה.**

בְּאַרְנֵי. וְזֶה מְכַפֵּר עַל יֵצֵר הָרַע וְעַל עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהוּא הַצַּד הָאֲחֵר, וְהֵרִי בְּאַרְנֵי.

בְּרוּךְ הוּא, הָיוּ נוֹטְלִים כָּל דְבוּר וְדְבוּר מִמֵּנִי וְהָיוּ מַעֲלִים אוֹתוֹ עֵטְרָה עַל רִאשֵׁיהֶם כְּמוֹ כְּתֹר שֶׁל זָהָב. וּמִי שֶׁמִּשְׁתַּדַּל בּוֹ, צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל בְּמַעֲשֵׂה הַקְּטָרֶת, וְאִם יְכוּיִן בּוֹ בְּכָל יוֹם, יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְיִסְתַּלַּק הַמּוֹת מִמֵּנִי וּמִהַעוֹלָם, וְיִנְצַל מִכָּל הַדִּינִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִצְדָּדִים רָעִים, וּמִדִּין הַגִּיּוֹנִים וּמִדִּין הַמַּלְכוּת הָאֲחֵרֶת.

בְּאוֹתָהּ קַטְרַת, כְּשֶׁהָיָה עוֹלָה עֲשׂוֹן בְּעַמּוּד, הַכֹּהֵן הָיָה רוֹאֶה הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ פְּרוּשׁוֹת (פְּרוּחֹת) בְּאַוִיר וְעוֹלוֹת לְמַעְלָה בְּאוֹתוֹ עַמּוּד. אַחַר כֵּן כַּמָּה מְרַכְּבוֹת קְדוּשׁוֹת סוֹבְבוֹת אוֹתוֹ מִכָּל הַצְּדָדִים עַד שֶׁעוֹלָה בְּאוֹר וְשִׁמְחָה, וּמִשְׁמַח אֶת מִי שֶׁמִּשְׁמַח, וְקוֹשֵׁר קְשָׁרִים לְמַעְלָה וּלְמַטָּה כִּדִּי לְיַחַד הַכֹּל, וְהֵרִי בְּאַרְנֵי הָאֲחֵר, וְהֵרִי בְּאַרְנֵי.

ספר אור הזהר (עמוד 188)

ט) טַעַם שְׂדוּקָא לְמוֹד הַזֶּהר הוּא תְּקוּן לְהַנְפֵּשׁ
 תְּשׁוּבָה הַשְּׁבִתִי לְמִשְׁכִּיל אֶחָד שֶׁשָּׂאֵל עַל אֲשֶׁר כָּתְבוּ גִּוְרֵי הָאָר"י זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה, שֶׁלְמוֹד הַזֶּהר הוּא תְּקוּן גְּדוֹל לְהֵאִיר הַנְּפֵשׁ וּלְקַדְשָׁהּ, וְהָרַב זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה נִתַּן תְּקוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה לְלַמֵּד חֲמִשָּׁה דְפִים זֶהר בְּכָל יוֹם אַף עַל גַּב דְּלָא יָדַע מֵאֵי קְאָמַר, דְקַרִיאַתָּהּ זֶה הִיא הַלּוּלָה לְהֵאִיר הַנְּפֵשׁ וּלְתַקְנָהּ, וְנִרְאָה כִּי דוּקָא לְמוֹד הַזֶּהר יֵשׁ בּוֹ סְגֻלָּה זֹו יוֹתֵר עַל לְמוֹד מִשְׁנֵה וְתַלְמוּד וּמְקָרָא, וְהוּא פְּלָא כַּמָּה כַּחוֹ גְּדוֹל מִכָּל הַתּוֹרָה אִם לְמְקָרָא וְאִם לְמִשְׁנֵה וְכוּ', אֵלּוּ דְבָרָיו.